

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania P. w P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O. z udziałem zainteresowanych: D. M., N. M. W., M. N. , W. N. , K. P. , J. P. , S. w P. o ustalenie ubezpieczenia, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 30 maja 2017 r., skargi kasacyjnej P. w P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 23 grudnia 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odrzuca skargę kasacyjną w stosunku do M. N.;**
- 2. w pozostałym zakresie odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 3. zasądza od P. w P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 23 grudnia 2015 r. oddalono apelację płatnika składek – P. w P. Spółki z o.o. w P. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 25 lutego 2015 r., którym oddalono odwołanie płatnika składek do decyzji organu rentowego z dnia 18 marca 2014 r., stwierdzających, że zainteresowani: D. M., N. M. W., M. N., W. N., K. P. , J. P. podlegali w

wymienionych okresach ubezpieczeniu społecznemu u płatnika składek jako pracownicy w związku z wykonywaniem pracy w ramach umowy o świadczenie usług zawartej z S. w P. na rzecz pracodawcy, z którym pozostają w stosunku pracy.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego złożył płatnik składek, zaskarżając go w całości, domagając się jego uchylenia i przekazania sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku i orzeczenia co do istoty sprawy - zgodnie z żądaniem apelacji.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono występującym w sprawie istotnym zagadnieniem prawnym, a mianowicie „czy umowa gospodarcza o świadczenie usług zawarta przez osoby trzecie może być podstawą obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne przez spółkę kapitałową, na rzecz której faktycznie wykonywana jest praca stanowiąca przedmiot umowy gospodarczej zawartej przez osoby trzecie”. Dodatkowo skarżący podniósł potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, „w szczególności przepisu art. 4 pkt 2 lit a i art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna w przypadku M. N. podlega odrzuceniu. Przedmiotowy wniosek wynika z faktu, że w skardze odnośnie tego zainteresowanego wskazano wartość przedmiotu zaskarżenia w kwocie 4,029 zł. Tymczasem skarga kasacyjna przysługuje w razie gdy wartość przedmiotu zaskarżenia jest wyższa niż 10.000 zł (art. 398² § 1 k.p.c.). Umowy cywilnoprawne wymienione w art. 8 ust. 2a ustawy systemowej, ze względu na posłużenie się szerokim pojęciem „pracownika” pochłania łączący pracodawcę z pracownikiem stosunek pracy; nie stanowią samodzielnych tytułów obowiązkowego podlegania ubezpieczeniom społecznym pracownika. Osoba wykonującą pracę na rzecz swego pracodawcy na podstawie umów cywilnych podlega obowiązkowo ubezpieczeniu społecznemu jako pracownik i na tym kwestia jej ubezpieczenia się wyczerpuje. W związku tym sprawa o

opłacenie przez pracodawcę składki w wysokości równej obciążeniu umowy o pracę i zlecenia lub dzieła wykonywanego na rzecz tego pracodawcy dotyczy składki, gdyż przedmiotem postępowania jest jedynie ustalenie właściwej kwoty jej podstawy wymiaru (por. postanowienie z dnia 29 listopada 2016 r., II UZ 50/16, LEX nr 2191457). Z tych względów orzeczono w myśl art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 398² § 1 k.p.c.

W pozostałym zakresie skarga kasacyjna nie zasługuje na przyjęcie jej do rozpoznania. Zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniających wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno, zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy po pierwsze - przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468) oraz po drugie - jego wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2009 r., II PK 248/09, LEX nr 736732).

Z kolei odwołanie się do przesłanki potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie

doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151). Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Ponadto rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Opisane powyżej przesłanki nie występują na gruncie przedmiotowej sprawy. Skarżący nie odnosi się do tak rozumianych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Po pierwsze, odwołując się do potrzeby wykładni powołanych przepisów skarżący nie wskazuje nawet, czy chodzi mu o to, że dotychczas Sąd Najwyższy nie dokonał ich interpretacji, czy też że przeprowadzona wykładnia, wskutek swej niejednolitości, wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów i na czym rozbieżności te polegają. Odwołanie się przez skarżącego do uzasadnienia podstaw kasacyjnych nie stanowi wypełnienia przez niego obowiązku nałożonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c., gdyż rzeczą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu nie jest poszukiwanie okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w podstawach kasacyjnych oraz ich uzasadnieniu i formułowanie za skarżącego prawidłowego wniosku w tym zakresie.

Po drugie, domagając się udzielenia odpowiedzi na pytanie nazwane istotnym zagadnieniem prawnym, skarżący nie przeprowadza jakiegokolwiek wyводу jurydycznego dla wykazania, że potrzeba taka rzeczywiście występuje i wymaga zaangażowania Sądu Najwyższego w rozpoznanie skargi kasacyjnej. W orzecznictwie tego Sądu przyjmuje się, że wypełnienie obowiązku przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występujące w sprawie zagadnienia prawne nie może być

zastąpione przez ograniczenie się do sformułowania samego pytania, jak czyni to skarżący, ale konieczne jest przeprowadzenie pogłębionego wywodu prawnego w zakresie wykazania, jak przepisy konstruujące to zagadnienie powinny być rozumiane (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2011 r., I PK 52/11, LEX nr 1212045; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, LEX nr 1215465; z dnia 15 lutego 2012 r., I PK 130/11, LEX nr 1215258; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 293/11, LEX nr 1214577; z dnia 29 stycznia 2014 r., II UK 451/13, LEX nr 1486974).

Po trzecie, formułowane przez skarżącego wątpliwości zostały rozstrzygnięte w wyroku z dnia 27 kwietnia 2017 r., I UK 182/16, którym Sąd Najwyższy oddalił skargę kasacyjną, wniesioną przez skarżącego z powołaniem się na te same okoliczności, w sprawie o tożsamym stanie faktycznym i prawnym, zasądzając na rzecz strony pozwanej stosowne koszty postępowania kasacyjnego.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Orzeczenie w przedmiocie kosztów zastępstwa procesowego oparto o art. 98 § 1 k.p.c.